

Arrest

nr. 120 277 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Zakan Yurt, gelegen in de regio Atchkhoy Martan, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

U bent in 2001 gehuwd met V.B. (O.V. 6.960.610). Jullie hebben vier kinderen samen.

In de periode 2001-2011 woonden jullie in de provincie Tver, Russische Federatie. Daarna keerden jullie terug naar Zakan Yurt.

Begin december 2011 heeft uw echtgenoot publiekelijk enkel negatieve uitspraken gedaan over de autoriteiten in jullie land. Om die reden werd hij twee keer meegenomen door de ordediensten en gedurende enkele dagen vastgehouden op een onbekende plaats waar hij werd geslagen.

Een neef van uw echtgenoot, S., behoorde tot de Kadyrovtsi. Hij slaagde er elke keer in om tegen betaling de vrijlating van uw echtgenoot te regelen. S. waarschuwde hem ook om niet langer thuis te

blijven wonen. Uw echtgenoot verbleef vervolgens afwisselend op verschillende plaatsen bij familieleden.

In februari 2012 vertrok uw echtgenoot naar België waar hij asiel aanvraagde.

Zijn asielaanvraag werd echter afgesloten met een weigering.

Na het vertrek van uw echtgenoot kwamen onbekende personen in burger twee keer bij u langs in Zakan Yurt om naar uw echtgenoot te vragen.

U vertrok daarop met jullie kinderen naar de provincie Tver. U vernam van uw ouders dat onbekende personen na uw vertrek uit Zakan Yurt één keer naar jullie gevraagd hebben.

Gedurende ongeveer een jaar kende u zelf geen problemen meer.

In mei 2013 vielen er echter opnieuw onbekende personen in burger uw huis binnen. Ze vroegen naar uw echtgenoot en doorzochten uw huis. Toen ze weggingen, dreigden ze ermee om u en uw kinderen iets aan te doen, als u hen niet zou zeggen waar uw echtgenoot was.

Daarna keerde u terug naar Zakan Yurt.

U besloot het land te verlaten en regelde een reispaspoort.

Op 1 september 2013 vertrok u samen met jullie vier kinderen met de bus naar Nazran. Daar nam u de trein naar Moskou. U reisde vervolgens met een andere trein via Brest, Wit-Rusland, naar Polen.

Bij binnenkomst op Pools grondgebied werd u tegengehouden door de grenswachters waarna u asiel aanvraagde.

Zonder een beslissing inzake deze asielaanvraag af te wachten, reisde u verder naar België.

U vroeg op 18 september 2013 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uw echtgenoot diende op dezelfde dag een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw huwelijksakte voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van de problemen van uw echtgenoot met de autoriteiten.

U stelde na zijn vertrek uit het land meerdere keren lastiggevallen te zijn door onbekende personen die op zoek waren naar uw echtgenoot. Ze dreigden ermee om u en uw kinderen iets aan te doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/11/2013, p. 4, 5, 6, 8).

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot op 28 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas.

Zo werd vastgesteld dat uw echtgenoot onaannemelijk vage verklaringen en incoherente aflegde aangaande enkele essentiële elementen van zijn asielrelaas, onder meer wat betreft de concrete omstandigheden van het gesprek waarbij hij publiekelijk kritiek geuit heeft op Kadyrov en zijn beleid, alsook betreffende het verdere verloop van zijn problemen.

Voorts werd erop gewezen dat de verklaringen van uw echtgenoot aangaande zijn tijdelijk paspoort niet in overeenstemming bleken te zijn met een ernstige vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten. Tenslotte werd nog opgemerkt dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn reisweg.

Deze beslissing werd bij arrest d.d. 16/10/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Uw echtgenoot heeft vervolgens nagelaten om een cassatieberoep in te leiden tegen deze beslissing. Hij diende op 18 september 2013 een tweede asielaanvraag in op basis van dezelfde elementen die u bij uw actuele asielaanvraag aanhaalt.

Op 8 oktober 2013 nam het Commissariaat-generaal echter een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag.

Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land vervolging vreest omwille van de problemen van uw echtgenoot waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag.

Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document, met name uw huwelijksakte, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 november 2013 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat zij, eens de beslissing genomen om haar land te verlaten, zich niet bekommerd heeft om documenten en getuigenissen te verzamelen gezien zij in zo'n geestestoestand verkeerde dat zij er niet aan dacht dat dit noodzakelijk was.

Zij poneert dat de aanbreng van de bewijslast, die in beginsel op de asielzoeker rust, evenwel op een redelijke en proportionele manier dient beoordeeld te worden en herinnert er aan dat een asielzoeker als vluchteling kan worden erkend op grond van een coherent en geloofwaardig relaas en dat in geval van twijfel, deze aan de asielzoeker ten goede moet komen.

Verzoekster stelt dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, minstens dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op de motieven die haar echtgenoot heeft ingeroepen en geoordeeld werd dat die ongeloofwaardig zijn, maakt de commissaris-generaal volgens verzoekster in feite toepassing van het principe "*fraus omnia corrumpit*"; naar zij stelt mogen volgens het UNHCR-handboek en rechtsspraak van de Raad van State en de Raad, onjuiste verklaringen op zich echter geen reden zijn om een asielaanvraag te weigeren.

Volgens haar hebben de asielautoriteiten steeds de verplichting te onderzoeken of er een vrees voor vervolging aanwezig is in hoofde van de asielzoeker.

Zij wijst erop dat de Tsjetsjeense bevolking in zijn geheel aan een hoge graad van geweld blootgesteld wordt en er een groot vervolgingsrisico op algemene wijze bestaat, in het bijzonder voor degenen die van samenwerking met de opstandelingen worden verdacht.

Verzoekster verwijst voor deze "algemene context" naar "*ECRE, guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons, Asylum seekers and refugees in Europe*" van maart 2011, naar "*UNHCR, letter of UNHCR representative for Austria and Germany to the federal Asylum agency Vienna*" van 11 november 2009 en naar rechtspraak van het EHRM van 28 maart 2013.

Zij citeert tevens uit een verslag van OSAR van 12 september 2011 en besluit dat "*het feit om alleen een Tsjetsjeense asielzoeker verworpen te zijn voldoet om een vervolgingsvrees te baseren of een reëel risico van ernstige aanslag te rechtvaardigen*" (sic).

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal met de ernstige situatie in haar land van herkomst geen rekening gehouden, is zijn beslissing niet goed gemotiveerd en schendt de beslissing de principes van een goede administratie en de evenredigheid.

Zij legt de commissaris-generaal ten laste dat hij het belang niet schijnt waar te nemen van de notie "subsidiare bescherming" en voert aan dat de weigering van deze status ook gemotiveerd dient te worden.

Verzoekster vraagt aan de Raad van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, in subsidiäre orde de beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde dat (zie het gehoorverslag van 4 november 2013, p. 4-6, 8) zij haar land van herkomst is ontvlucht om reden van de problemen van haar echtgenoot V.B. met de autoriteiten. Zij haalde aan dat zij na zijn vertrek uit het land, meerdere keren werd lastiggevallen door onbekende personen die naar haar echtgenoot op zoek waren.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot V.B., op 28 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas.

Zo werd vastgesteld dat voormelde V.B. onaannemelijk vage en incoherente verklaringen aflegde aangaande enkele essentiële elementen van zijn asielrelaas, onder meer wat betreft de concrete omstandigheden van het gesprek waarbij hij publiekelijk kritiek geuit heeft op Kadyrov en zijn beleid, alsook betreffende het verdere verloop van zijn problemen. Voorts werd erop gewezen dat de verklaringen van V.B. aangaande zijn tijdelijk paspoort niet in overeenstemming bleken te zijn met een ernstige vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten. Ten slotte werd nog opgemerkt dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn reisweg.

Deze beslissing werd bij arrest van 16 oktober 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd; V.B. diende tegen dit arrest geen cassatieberoep in.

Op 18 september 2013 diende V.B. in België een tweede asielaanvraag in op basis van dezelfde elementen die verzoekster thans bij haar asielaanvraag aanhaalt.

Op 8 oktober 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van V.B..

Gelet op bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot V.B. en gezien verzoekster nalaat deze vaststellingen te weerleggen, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoeksters verklaringen dat zij in haar land vervolging vreest omwille van de problemen van haar echtgenoot V.B..

In het verzoekschrift van 13 november 2013 wordt aangevoerd dat, waar de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op de motieven die haar echtgenoot werden ingeroepen en geoordeeld werd dat die ongeloofwaardig zijn, de commissaris-generaal in feite toepassing maakt van het principe "*fraus omnia corrumpit*"

Volgens haar mogen volgens het UNHCR-handboek en rechtsspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onjuiste verklaringen op zich echter geen reden zijn om een asielaanvraag te weigeren, de asielautoriteiten hebben steeds de verplichting om te onderzoeken of er in hoofde van de asielzoeker een vrees voor vervolging aanwezig is.

De Raad antwoordt dienaangaande dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster, die geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich steunde.

Op de vraag of de problemen van haar man voor haar een reden was om het land te ontvluchten en in België asiel aan te vragen, antwoordde verzoekster: "*Ja, natuurlijk*" (zie het verhoorverslag van 4 november 2013, p. 4).

Gevraagd of zij daarnaast zelf nog andere redenen had om haar land te verlaten, antwoordde zij ondubbelzinnig: "*Neen, anders zou ik het land niet verlaten hebben, ik heb mijn ouders daar*" (zie het verhoorverslag, p. 4).

Op het einde van het gehoor werd verzoekster nog gevraagd of zij iets wenste toe te voegen aan haar relaas, waarop verzoekster stelde: "*Ik kan niet leven daar zonder mijn man, hij kan niet terugkeren, ik kan niet zonder hem, ben bang voor mijn kinderen, kan hen niet beschermen, het zijn jongens, gevaarlijk om terug te keren, mijn man is ziek hier nu, is ernstig, ik wil niet dat hij nerveus is, ik wil bij hem blijven*" (zie het verhoorverslag, p. 9).

Het blijkt dat verzoekster tijdens het verhoor geen melding maakte van andere problemen buiten die omwille van haar man.

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster is dan ook afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot, die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005) en waarvan de motivering samengevat wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster van oordeel is dat de Tsjetsjeense bevolking in zijn geheel aan een hoge graad van geweld blootgesteld wordt en er een groot vervolgingsrisico op algemene wijze bestaat, in het bijzonder

voor degenen die van samenwerking met de opstandelingen worden verdacht, waarvoor zij verwijst naar "ECRE, guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons, Asylum seekers and refugees in Europe" van maart 2011, naar "UNHCR, letter of UNHCR representative for Austria and Germany to the federal Asylum agency Vienna" van 11 november 2009 en naar rechtspraak van het EHRM van 28 maart 2013, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft de stelling in het verzoekschrift (zie p. 9) dat "*het feit om alleen een Tsjetsjeense asielzoeker verworpen te zijn voldoet om een vervolgingsvrees te baseren op een reëel risico van ernstige aanslag te rechtvaardigen*" (*sic*), waarvoor zij verwijst naar een verslag van OSAR van 12 september 2011, is de Raad, op basis van de informatie toegevoegd aan de verweernota, als antwoord op de vrees die door verzoekster pas in haar verzoekschrift werd opgeworpen, van oordeel dat deze vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven weliswaar aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, maar gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren, op zich een risicogroep zouden vormen. Noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië, bleek dat ze werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis vóór hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Uit de informatie, toegevoegd aan de verweernota, blijkt dus niet dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad besluit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat zij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie "*COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds, komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Waar verzoekster aanvoert dat de Tsjetsjeense bevolking in zijn geheel, aan een hoge graad van geweld blootgesteld wordt en er een groot vervolgingsrisico op algemene wijze bestaat, in het bijzonder voor degenen die van samenwerking met de opstandelingen worden verdacht, waarvoor zij verwijst naar "*ECRE, guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons, Asylum seekers and refugees in Europe*" van maart 2011, naar "*UNHCR, letter of UNHCR representative for Austria and Germany to the federal Asylum agency Vienna*" van 11 november 2009 en naar rechtspraak van het EHRM van 28 maart 2013, sluit de Raad zich aan bij de inhoud van de informatie in het administratief dossier die gesteund is op talloze bronnen en dateert van 24 juni 2013.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoekster geciteerde, maar niet bijgevoegde, rapporten en rechtspraak.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE